

Hraniční kámen – povídka historická

Dlouhý spor mezi dvěma největšími sedláky byl konečně urovnán. Šlo v něm o to, že nebylo možné spolehlivě určit, kudy vede hranice mezi jejich sousedními pozemky. Vrchnost tedy ustanovila komisi ze svých úředníků, kteří hranici nově vytýčili a na klíčovém místě jí měli označit hraničním kamenem. Vše však podléhá zubu času a tak i kámen je časem otlučen, zaroste, či klesne do země, nebo ho může někdo svévolně přemístit. Pak se nedá například mezi jinými kameny spolehlivě rozeznat, o který kámen jde a jestli nebyl přesunut. Proto bylo starým zvykem použít při jeho usazení tzv. neživého a živého svědka. To probíhalo následovně. Hraniční kámen byl přivezen na místo, kde již byla vykopána hluboká jáma. Shromážděná komise do ní nasypala několik drobných penízků, knoflíků a dalších malých kovových předmětů. Na ně se usadil kámen, který byl následně zasypán a upěchován tak, že vyčníval ze země asi 50 cm. Neživí svědci byli právě tyto penízky a další předměty. V případě pochybnosti o umístění kamene za desítky let, ho lze během sporu vykopat a penízky „vydají své svědectví“. Aby však nebylo nutné ho pořád vykopávat, byla ještě druhá možnost dosvědčení jeho umístění, a to prostřednictvím „živého svědka“. Ten si musel místo důkladně zapamatovat a při pozdějších pochybnostech odpřísáhnout v rubáši na dně jámy, kterou si sám u kamene vykope, že se skutečně jedná o hraniční kámen u jehož zasazení byl.

Rychtářovi z nedaleké vsi bylo nařízeno, aby přivedl na místo ke kamenu mladého a důvěryhodného chlapce. Ten však kromě toho musel být také zdravý a silný, aby byl předpoklad, že bude dlouho žít. K naší rozhraničovací komisi rychtář právě takového přivedl. Byl to asi sedmnáctiletý mládenec, který pracoval jako pacholek ve mlýně. Přišel v bílé volné košili s ohrnutými rukávy a u krku široce rozhalené, tak že bylo vidět jeho krásně vypracované prsní svaly. Volné režné kalhoty sahající jen ke kolenům a zakrývající jeho široká stehna, umožňovala obdivování jeho svalnatých lýtek a bosích nohou. Na svůj věk měl skvěle urostlé tělo, které si vypracoval každodenní těžkou prací spojenou se zvedáním a nošením pytlů s obilím. Aby si zapamatoval, kde je kámen zasazen, musel ho obejít a na všech čtyřech světových stranách pokleknout a pomodlit se „Otče náš“. To však nebylo vše a aby si mladík místo opravdu důkladně pamatoval, měl podle zvyku dostat pořádný a nelítostný výprask, až bude krev lézat. Náš mlynářský pacholek tak dostal pokyn, aby se na to připravil.

Mladík věděl co ho čeká a tak si vykasal košili z kalhot a stáhnul ji přes hlavu. Odkryl nám tak pohled na jeho prsní svalstvo a krásný „pekáč buchet“ břišního svalstva. Pak si několika obratnými tahy rukou, které měl navyklé již od dětství, rozepnul kožený opasek a stáhnul kalhoty. Samozřejmě pod nimi nic neměl a tak odkryl veškeré své choulostivé partie. Se zájmem jsme sledovali jeho pohyby, kdy se při stahování kalhot z nohou ohnul a vyšpulil na nás svou pěkně tvarovanou prdel. Mladík si našeho zájmu všimnul a trochu znejistěl. Narovnal se, a to už k němu přistoupil jeden z rychtářových pomocníků, aby mu pevně svázal ruce. Naše pohledy byly stále bezostyšnější a tentokrát byly směřovány na plná, kulatá varlata, před nimiž visel z hustého porostu tmavých a kudrnatých chlupů silný a středně dlouhý čurák. Jak rychtářův pomocník protahoval smyčky a utahoval provoz, čurák se svazovanému mladíkovi pohupoval a jemně ho pleskal do stehen. Na mlynářském bylo vidět, že se začal hrozně stydět a možná i trochu bát toho co bude následovat. Přestože by si určitě chtěl čuráka zakrýt rukama, nemohl to udělat a věděl, že se musí co nejvíce přizpůsobit, aby si svým strachem či studem neutržil ostudu a opovržení.

Jakmile rychtářův pomocník dokončil svou práci, mlynářský přistoupil se sklopenými zraky ke kamenu, pokleknul a přehnul se přes něj. Svázanýma rukama se pak opřel o zem, nadzvedl se a povysadil tak svůj pevný a kulatý zadek víc vzhůru. Rychtářovi pomocníci mu ještě roztáhli nohy, navlékli na ně u kotníků smyčky provazů a utáhli je. Druhé konce provazů pak drželi napnuté při zemi a znemožňovali tak mlynářskému dát nohy k sobě. Ten tak byl náležitě připraven k nadcházející exekuci. Rychtář si zatím

odložil kabát i vestu a vyhrnul rukávy u košile. Do ruky si vzal kožený pletený bejčák a přistoupil k přehnutému mladíkovi. Zkontroloval, zda je vše připraveno a krátce pohlédl na jeho vystrčený bělostný zadek. S uspokojením se postavil mírně z boku, rozpřáhl se a bez dalších okolků švihnul bejčákem mlynářského přes nastavený holý zadek. Ten sebou škubnul a na zadku se mu objevila zarudlá šmouha. Rychtář se znovu rozpřáhl, bejčák zasvištěl vzduchem a znovu dopadl na mladíkovu prdel. Mlynářský prudce hodil hlavou a z hrdla se mu vydral částečně potlačovaný výkřik. Rychtář toho příliš nedbal a další rána byla vedena se stejnou razancí. A nebyla jediná. Na holý zadek mlynářského pacholka dopadala bez slitování jedna rána za druhou. Mlynářský sebou po každé z nich škubl, ale hned se poslušně snažil uklidnit a očekával další ránu. Rychtář ho mrskal pečlivě a bejčák s železnou pravidelností svištěl vzduchem a barvil doruda bělostný zadek mlynářského pacholka. Ten již nebyl tak klidný jako na začátku a výkřiky již byly mnohem bolestnější. Ale rychtář věděl, že nemůže mít slitování a musí mu prdel doslova rozsekat na cucky, aby si dnešní výprask mlynářský setsakra pamatoval. Nepolevoval v razanci a důkladně mlynářského mrskal, až ten začal zoufale vřeštět a vzpínat se. Rychtářovi pomocníci měli co dělat, aby ho udrželi ohnutého. Zadek mu pod deštěm ran rudl a postupně některá místa začala krváčet. Přesto ale bejčák nepřestával tančit po holé kůži a zanechávat po sobě větší a větší spoušť.

Teprve po hodně chvíli, kdy mlynářský skoro už ochraptěl, kývl vrchní komisař na rychtáře, že to stačí. Ten přestal mlynářského bičovat a odložil bejčák. Rychtářovi pacholci mlynářského pustili ze sevření, sundali mu z nohou smyčky a rozvázali ruce. Mlynářský však zůstával bezvládně ležet ohnutý přes hraniční kámen. Pacholci na nic nečekali, vzali připravená vědra se studenou vodou a vychrstli je na mlynářského. Jedno přímo na rozpálený sešviháný zadek a další na hlavu. Mlynářský zalapal po dechu a začal se zvedat. Pacholci ho chytli pod paždí a pomáhali mu vstát. Šlo mu to jen těžko a tak to nahé mokré tělo spíš nadnášelo několik párů rukou, které mu zároveň pomáhalo oblékat se. Vlastně se ani nedá říct, že by mu pomáhali. Oblékali ho sami, bez jeho pomoci, kdy ho spíš jak hadrového panáka odívali do košile a pak i do kalhot. Jak jsem si dobře všiml, nejedna ruka tak využila příležitosti a polaskala se s tím krásně rostlým tělem, či sjela i tam, kam zrovna nemusela.

Nikdo mlynářského nelitoval. Každý věděl, že jen co se trochu vzpomene, nevynechá jedinou příležitost, kdy bude moci stáhnout kalhoty a předvádět s pýchou zmrskaný zadek ostatní chasě. U ostatních mladíků si tím vyslouží alespoň na čas obdiv a vážnost. A kromě toho se jako jeden z mála může zúčastnit i hostiny, která je připravena pro komisi oběma sedláky. Má to jen malý háček. Během hostiny si nesedne.

Na základě historických skutečností napsal grovio

Pokud se ti příběh líbil, případně chceš zažít totéž co mladý mlynářský pacholek (jsi štíhlý do 30 let), pak napiš na grovio@seznam.cz